

„Nikdy som nevidel silnejšiu vieru ako u prenasledovaných katolíkov v Číne.”

Interview s kňazom Estebanom Aranazom, členom Kňazskej spoločnosti Svätého kríža, ktorý sa vracia zo šesťročnej kňazskej služby v Taiwane a v Číne.

25.04.2011

Vo vnútrozemí Číny, severne od Peking, španielsky kňaz vyučuje teológiu na starej ryžovej plantáži. Sú dve hodiny popoludní. Študenti

do seba nasávajú jeho hodiny
Katechizmu Katolíckej cirkvi. Vedia,
že prejde veľa času, kým si budú
môcť opäť vypočuť niečo podobné.

Po skončení výučby sa vrátia domov
a nasledujúci deň budú pracovať ako
všetci ostatní. Iba oni a malé
množstvo veriacich vedia, že sú
seminaristami čínskej
prenasledovanej Cirkvi. Učiteľ
Esteban Aranaz vezme do rúk gitaru
a na chvíľu sa stáva spevákom a
muzikantom.

Na jeho ceste Čínou ho čaká veľa
„koncertov“: vyučovanie budúcich
kňazov, duchovné obnovy, slúženie
svätých omší pre menšie skupiny
ľudí, návštevy kňazov. „Takmer vždy
v noci, keď nehliadkuje polícia. Či
mám strach? Nad tým nerozmýšľam.
Nie, nikdy som sa nebál.“

Esteban Aranaz je diecézny kňaz a
člen Kňazskej spoločnosti Svätého
kríža. Je to asociácia, ktorú založil sv.

Josemaría Escrivá a patrí k Opus Dei. Šesť rokov žil v Taiwane a často cestoval do Číny. V súčasnosti sa vracia do Španielska, kde bude pôsobiť ako rektor hlavného seminára vo svojej diecéze, v Tarazone.

Prečo ste vycestovali z Tarazony do Taiwanu?

Náš Pán mi to naznačoval kúsok po kúsku. Začalo sa to správami od jednej rehoľníčky z našej diecézy, ktorá žije v kláštore v Taiwane. Veľa ľudí tam vtedy ešte nepoznalo Krista.

Na Vianoce v roku 1999 som pozval jedného mladého Číňana do našej farnosti. Zabezpečiť mu legálny pobyt a zamestnanie u nás v Španielsku bolo pomerne komplikované. Yan nebol kresťan, ale vďaka jeho úprimnej a veľkorysej povahe sme sa rýchlo spriatelili.

Na Štedrý večer mi v kostole pomáhal pripravovať polnočnú omšu. Keď videl postavu malého Ježiška, povedal mi, že Ježiško „mu povedal“ tri veci: že prichádza z neba a nie je taký ako my, že aj keď je maličký, má Matku, ktorá ho veľmi miluje a že jeho náruč je otvorená, pretože všetkých miluje.

Premýšľal som, ako mu vysvetliť podstatu Vianoc, no ukázalo sa, že to vôbec nebolo potrebné. Jeho jednoduché ale hlboké slová ma dojali a pomyslel som si: „Ježišu, koľko ľudí v Číne ťa vôbec nepozná!“ Vtedy sa v mojom srdci zrodila neodbytná túžba ísť do Číny.

Vážne som nad tým začal uvažovať v roku 2000, keď Ján Pavol II. vyzýval: "Duc in altum! Zatiahni na hĺbinu!" Tie slová mi opätovne zneli v ušiach. V rovnakom čase ma veľmi oslovili slová preláta Opus Dei, ktorý vo svojom liste k začiatku tretieho

tisícročia vyzýval svojich synov a dcéry, aby „si dali odvážnejšie ciele“ vo svojom apoštoláte.

Vy ste však už boli kňazom...

Áno, ale zdalo sa mi, že to nestačí. Musel som sa rozhodnúť. Vykonal som si púť do Ríma a modlil som sa pred relikviami sv. Franiška Xaverského, ktorý zanechal všetko a odišiel do Ázie. Prosil som Pána: „Ak chceš, aby som šiel do Číny, daj mi jasné znamenie. Nie je to ľahké rozhodnutie.“

Keď som vyšiel z kostola, pozdravila ma jedna rehoľníčka z Ázie a povedala: „Prosím, modlite sa za moju krajinu – Čínu.“ Úplne ma zamrazilo. Odpovedal som jej: „Ani netušíte, koľko sa za Čínu modlím, sestra.“ To bolo znamenie, na ktoré som čakal. Už nebolo cesty späť - musel som splniť svoje slovo.

Keď som to predostrel nášmu biskupovi, plne podporil môj úmysel. „Nemôžem odmietnuť službu univerzálnej Cirkvi,“ povedal a ja mu za to budem vždy vďačný.

Ako ste začali?

Bolo to samozrejme ťažké. Prvé dva roky som trávil dni slávením svätej omše, štúdiom čínštiny a plnením si svojich duchovných noriem – modlitbou svätého ruženca, rozjímaním a podobne. Veľa mi dávala svätá omša, pretože som pochopil, že je vrcholom každého môjho dňa. Keďže som nemohol robiť nič iné, veľa som sa modlil za ľudí, s ktorými som ešte nemohol komunikovať.

Trpeli ste veľa samotou?

Nie, nikdy som sa necítil sám. Ako člen Kňazskej spoločnosti Svätého kríža som mohol chodiť do centra Opus Dei v Taipei, ktoré mi

poskytovalo formáciu a duchovné vedenie. Tam som načerpal silu, ktorú som potreboval, aby som sa nedal odradiť. Aj modlitby mojich príbuzných a priateľov boli pre mňa veľkou duchovnou oporou.

Po dvoch rokoch mi nakoniec tamojší arcibiskup v Taipei zveril farnosť Panny Márie zázračnej medaily (ktorú si osobitne uctieval aj sv. Josemaría). Farnosť mala 120 veriacich. „Komu budem vypomáhať?“ spýtal som sa. „Budete tam jediný kňaz,“ odpovedal biskup. Veľmi som sa tešil na túto prácu.

Prvé kázne v čínštine dopadli katastrofálne. Ale vďaka Bohu veriaci boli veľmi chápací a veľa mi pomáhali.

Aká je viera u obyvateľov Taiwanu?

Musíte vziať do úvahy, že Taiwan má 23 miliónov obyvateľov, no iba 1% z nich sú katolíci. Sú však na svoju

vieru veľmi hrdí a majú silný pocit spolupatričnosti s Katolíckou cirkvou.

Počas môjho pobytu som bol svedkom 32 obrátení. Zvlášť si spomínam na 58-ročného muža, ktorý mal rakovinu. Jeho rodina boli katolíci, no on nie. Zavolali mi z nemocnice, že chce byť pokrstený. Pamätám sa, ako som sa ho pýtal na pravdy viery. „Veríte v Boha Otca? Veríte v Boha Syna?...“ A on s presvedčením odpovedal, zvierajúc v ruke môj kríž: „Áno, verím!“ Keď som odchádzal, poprosil ma, či si môže môj kríž nechať. „Je to teraz moja jediná útecha,“ povedal. Krátko nato zomrel, s hlbokým pokojom v srdci.

Pri mojich návštevách chorých som často myslel na to, ako sa sv. Josemaría pripravoval na založenie Opus Dei navštevovaním chorých v madridských nemocniciach. Poznám taipeiské nemocnice veľmi dobre.

Tam som udeľoval pomazania chorým, krstil a dokonca aj sobášil!

Ako vysvetľujete katolícku vieru neveriacim?

Taiwančania vo všeobecnosti majú veľký zmysel pre vieru, takže sa o týchto veciach nehovorí ťažko. Počas posledných troch rokov sme mali eucharistickú procesiu cez centrum mesta. Farníci vždy pripravili vzorovaný koberec z farebnej ryže. Na príklade tohto koberca sa dá ľuďom vysvetliť tajomstvo Eucharistie.

Keď sa blížili Vianoce, rozmýšľal som, že umiestnim niekde na verejnosti Betlehem. Táto tradícia je zas dobrou príležitosťou ako hovoriť o Ježišovi. Jedna z hlavných bánk Taiwanu má budovu pri našom farskom kostole. Vchod do tohto mrakodrapu má malú záhradku – ideálne miesto na Betlehem. Poprosil som dvoch veriacich, aby ma sprevádzali pri

rozhovore so zástupcom banky. Pred tým, ako sme vošli dnu, pomodlili sme sa Zdravas Mária, aby sa to podarilo. Bolo to 12. decembra, na sviatok Panny Márie Guadalupskej.

Nakoniec to dopadlo tak, že sme mali možnosť hovoriť priamo s administrátorom budovy a nielenže nám okamžite dal povolenie postaviť tam Betlehem, dokonca nám za to aj zaplatil!

Betlehem bol pre mnohých ľudí niečím novým a nezvyčajným. No odvtedy sme ho tam postavili každý rok a vždy nám výborne poslúžil na rozhovor o Ježišovi.

Vaším pôvodným zámerom však bolo ísť do Číny.

Keď som sa naučil dobre po čínsky, naviazal som kontakty s niektorými spoločenstvami prenasledovanej – teda „podzemnej“ – Cirkvi v Číne a začal som ich navštevovať. Dokonca

som sa stretol aj s kresťanmi, ktorí žili severne od Veľkého čínskeho múru.

Keď som ich spoznal, uvedomil som si, že som nikdy predtým nevidel takú silnú vieru, ako u prenasledovaných katolíkov v Číne. Je to viera očistená krížom, utrpením. Veľa som sa od nich naučil. Napríklad, keď sme skoro ráno slávili svätú omšu u niekoho dome, dojímala ma ich zbožnosť. Pre nich bola svätá omša naozajstným pokladom.

Biskup, ktorý bol vo väzení a teraz má domáce väzenie, mi povedal: „Ak chceme, aby sa Cirkev v Číne niekam pohla, sú potrebné tri veci. Aby sme sa nebáli, aby sme mali pevnú vieru a aby boli naši kňazi dobre formovaní. Všetko ostatné sa už nejako zariadi.“

Ten biskup mal sirotinec, v ktorom sa staral o 72 opustených a chorých detí

nájdeneých na ulici. Čínski kňazi sú veľmi hrdinskí.

Ako sa dá pomôcť Cirkvi v Číne?

Modlitbou.

To je všetko?

Nestačí modliť sa len za Cirkev. Treba sa modliť aj za authority v Číne, aby sa obrátili. Tiež sú potrebné financie na cesty čínskych kňazov do Európy, kde môžu získavať vzdelanie. Ja napríklad podporujem nadáciu Guan Ming Foundation, ktorá vydáva knihy pre tajne študujúcich seminaristov. Nedávno sme im mohli poslať prvý čínsky preklad kompletného diela sv. Tomáša Akvinského - Suma teologická a iné spisy.

A teraz?

Biskup mojej diecézy v Španielsku otvoril seminár a poveril ma, aby

som prevzal funkciu rektora. Takže som späť v Tarazone a pokračujem v službe Cirkvi tu. No napriek tomu, že som z Číny odišiel, moje srdce v nej ostáva i naďalej.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nikdy-som-nevidel-
silnejšiu-vieru-ako-u-prenasledovanych-
katolikov-v-cine/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nikdy-som-nevidel-silnejšiu-vieru-ako-u-prenasledovanych-katolikov-v-cine/) (21.03.2026)